

Λκ 5,17-26

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ

Σ' ἓνα ἀπό τὰ σπίτια τῆς Καπερναοῦμ θά πᾶμε καί σήμερα. Ξέρετε πῶς ἦταν τότε κατασκευασμένα τὰ σπίτια; (Δείχνουμε στά παιδιά ἓνα τυπικό ἰουδαϊκό σπίτι, βλ. ἐποπτικό ὑλικό). Εἶχαν ὅλα ἐπίπεδη στέγη, μιά «ταράτσα»· «**δῶμα**» τὴν ὀνομάζουν καί σήμερα οἱ ἀρχιτέκτονες. Ἡ στέγη αὐτὴ ἦταν καμωμένη ἀπὸ κεραμίδια, μεγάλη καί βαριά, πού στηρίζονταν πάνω σέ ξύλινα δοκάρια. Μιά **σκάλα ἐσωτερικὴ ἢ ἐξωτερικὴ** ὁδηγοῦσε πάνω στὴν ταράτσα.

Σ' ἓνα τέτοιο σπίτι, κατάμεστο ἀπὸ κόσμο, δίδασκε ὁ Χριστός. Κάποια στιγμή ἕνας παράξενος θόρυβος ταραξίζει τὴν ἡσυχία. Τί συμβαίνει; Τὰ μάτια ὅλων καρφώνονται στὴ σκεπή· ἀπὸ κεῖ προέρχεται ὁ θόρυβος. Καί σέ λίγο, τί βλέπουν; **Ἀφαιροῦνται κεραμίδια** καί δημιουργεῖται ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα στὴ σκεπή. Ἀπὸ κεῖ κατεβάζουν κάποιοι **μέ σκοινιά ἓνα κρεβάτι**, πού ἔχει πάνω του ἓναν ἄρρωστο. **Παράλυτος** εἶναι, δέν μπορεῖ νὰ περπατήσει. Ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστός βρίσκεται σ' αὐτό τό σπίτι καί ἤθελε νὰ ἔρθει ὅπωςδὴποτε νὰ Τόν συναντήσει. **Πιστεύει ἀκράδαντα** μέσα του ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔχει τὴ δύναμη νὰ τόν θεραπεύσει ἀπὸ τὴ βαρειά του ἀρρώστια.

Τόν ἔφεραν, λοιπόν, οἱ δικοί του πάνω στό κρεβάτι. Δέν μπόρεσαν ὅμως νὰ προχωρήσουν καί νὰ μποῦν μέσα στό σπίτι. Ἦταν τόσο

πολύς ὁ κόσμος, πού ἔφτανε ὡς ἔξω. Πῶς νά διασχίσουν ὅλο αὐτό τό πλῆθος; Πῶς νά φτάσουν μπροστά σὸν Χριστό, ὅπως τόσο πολὺ τό ἤθελαν; Λοιπὸν, ἄπρακτοι θά φύγουν, δίχως νά πετύχουν τὸν σκοπὸ τους; Ἀδύνατον! Πιστεύουν κι αὐτοὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δύναμη νά κάνει τὸν ἄρρωστό τους καλὰ.

Ἡ **δυνατὴ πίστη** τους δὲν τοὺς ἀφήνει ν' ἀπογοητευτοῦν. Εἶναι ἀποφασισμένοι νά παραμερίσουν κάθε ἐμπόδιο. Σκέφτονται τί μποροῦν νά κάνουν. Καί βρίσκουν τὴ λύση. Ἀποφασίζουν νά μποῦν μέσα σὸ σπῖτι ἀπὸ τὴ σκεπή!

Ἀνεβαίνουν, λοιπὸν, σὸ δῶμα, βγάζουν κάποια κεραμίδια καί μέ σκοινιά κατεβάζουν τὸν παραλυτικὸ πάνω σὸ κρεβάτι. Ἐπιτέλους, νά 'τος μπροστά σὸν Χριστό!

Ὁ Χριστὸς μας τὸν βλέπει **μέ συμπόνια**. Ὅχι μόνο γιὰ τὴν παραλυσίαν του, ἀλλὰ **καί γιὰ τίς ἁμαρτίες του**. Πρὶν ἀκόμη παραλύσει τό σῶμα του, εἶχε παραλύσει ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τίς πολλές του ἁμαρτίες. Πιθανόν αὐτὲς νά εἶχαν προκαλέσει καί τὴ σοβαρὴ ἀρρώστια του. **Ὁ παντογνώστης Χριστὸς τὰ γνωρίζει ὅλα**. Τό βλέμμα Του διεισδύει ὡς τὰ βάθη τῆς κάθε καρδιάς. Στὴν καρδιά τοῦ παραλύτου βλέπει τώρα τὴ μετάνοια καί τὴν πίστη του.

«Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου», τοῦ λέει στοργικά.

Τό ἀκοῦν αὐτό οἱ φαρισαῖοι, πού ἦταν ἐκεῖ καί ἔψαχναν ἀφορμὴ νά κατηγορήσουν τὸν Χριστό, καί σκέφτονται: «Τί βλασφημίες λέει; Ποιὸς νομίζει ὅτι εἶναι; Ποιὸς μπορεῖ νά συγχωρήσει ἁμαρτίες, ἐκτός ἀπὸ τὸν Θεό;».

Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶναι Θεός. Γι' αὐτό ὄχι μόνο μπορεῖ νά **συγχωρεῖ ἁμαρτίες**, ἀλλὰ **γνωρίζει καί τί σκέφτεται ὁ καθένας**.

Στρέφεται, λοιπὸν, πρὸς τοὺς φαρισαίους καί λέει: «Γιατί κάνετε τέτοιες σκέψεις; Τί εἶναι εὐκολότερο; Νά πῶ σὸν παραλυτικὸ, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ νά τοῦ πῶ σὴκω πάνω καί περπάτησε;».

Φαντάζεστε, παιδιά, την ώρα εκείνη πώς ένιωσαν οί φαρισαῖοι! Σίγουρα θά τούς κόπηκε ή λαλιά, όταν κατάλαβαν ότι ξέρει ό Χριστός τίς σκέψεις τους.

«Γιά νά δείτε πώς ό Υἱός τουῦ ἀνθρώπου -ἔτσι ονόμαζε ό Χριστός τόν ἑαυτό του- ἔχει ἐξουσία νά συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες πάνω στή γῆ», γυρίζει πρὸς τόν παραλυτικό καί τουῦ λέει: «Σοῦ λέω· σήκω πάνω, πάρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου».

Ἀμέσως, μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια ὄλων, αὐτός πού μέχρι πρίν ἦταν τελείως παράλυτος -τέσσερις ἄνδρες τόν εἶχαν φέρεи πάνω στό κρεβάτι- τώρα σηκώνεται! Κι ὅχι ἀπλῶς σηκώνεται καί στέκεται, ἀλλά παίρνει στά χέρια καί τό φορεῖο του! Κι ἔτσι ξεκινᾷ γιά τό σπίτι του, ὅπως ἀκριβῶς τουῦ εἶπε ό Κύριος, ἐνῶ ὅσοι ἦταν ἐκεῖ κατάπληκτοι συζητοῦν: «Τί παράδοξα καί θαυμαστά εἶδαν τά μάτια μας σήμερα!».

Τό Μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης

Παράδοξο, σ' ἀλήθεια, καί θαυμαστό νά σηκώνεται ἕνας παράλυτος καί νά περπατᾷ κουβαλώντας τό κρεβάτι του! Δέν ἦταν, βέβαια, αὐτό τό μόνο ἐντυπωσιακό στή σημερινή μας διήγηση. Τί ἄλλο κατέπληξε κυρίως τούς φαρισαίους;

Τό ὅτι ό Χριστός διάβασε τή σκέψη τους. Τούς φανέρωσε τή σκέψη τους, γιά νά τούς δώσει μιᾶ ἀπόδειξη τῆς θεότητάς Του. Καί γιά νά τούς βεβαιώσει ἔτσι ὅτι σ' ἀλήθεια ἔχει τήν ἐξουσία νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ὅπως εἶπε στόν παραλυτικό.

Τήν ἐξουσία αὐτή, παιδιά, μετά τήν ἀνάστασή Του ό Χριστός τήν ἔδωσε καί στούς μαθητές Του. Ὅταν γιά πρώτη φορά ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά τους, τούς εἶπε: «**Πάρτε Πνεῦμα Ἅγιο. Σ' ὅποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες, θά τούς εἶναι συγχωρεμένες**» (Ἰω 20,23). Μᾶς χάρισε τότε ἕνα πολύ μεγάλο δῶρο: νά τελεῖται στήν Ἐκκλησία

μας τό Μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης. Μποροῦμε νά ὁμολογοῦμε ταπεινά ὅλα μας τά λάθη μπροστά στόν ἱερέα καί ν' ἀκοῦμε ἀπό τά χεῖλη του τά γλυκά καί παρήγορα ἐκεῖνα λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου». Τήν ὥρα αὕτη ἐπιτελεῖται ἓνα μεγάλο θαῦμα: **Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο σβήνει τίς ἁμαρτίες μας καί γίνεται πεντακάθαρη ἡ ψυχὴ μας!** Πόσο πολύ, σι' ἀλήθεια, μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός!

Ἀντίθετα, κάποιος ἄλλος μᾶς μισεῖ καί θέλει τό κακό μας: ὁ ἐχθρός τοῦ Θεοῦ καί ἐχθρός κάθε καλοῦ, ὁ διάβολος. Αὐτός μᾶς σπρώχνει στήν ἁμαρτία· αὐτός μᾶς βάζει καί ἐμπόδια γιά νά μὴν πᾶμε νά ἐξομολογηθοῦμε, γιατί δέν θέλει ν' ἀπαλλαχτοῦμε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας.

Ποιά εἶναι τά ἐμπόδια πού μᾶς βάζει;

α. Ντροπή: Μᾶς πῆρε τὴ ντροπή, τότε πού μᾶς ἔσπρωξε στήν ἁμαρτία καί μᾶς τὴ δίνει τώρα πού θέλουμε νά ἐξομολογηθοῦμε. Δέν ντραπήκαμε νά μιλήσουμε ἄσχημα, νά συμπεριφερθοῦμε ἀνάρμοστα, ἀλλὰ ντρεπόμαστε νά τό ὁμολογήσουμε. Ὁ Χριστός ὅμως, εἶπαμε, τά γνωρίζει ὅλα, ἀκόμη καί τίς σκέψεις μας· τίποτε δέν ξεφεύγει ἀπό τό βλέμμα Του. Γνωρίζει κι ὅ,τι κάναμε χωρὶς νά μᾶς δεῖ κανένα ἀνθρώπινο μάτι καί περιμένει νά τό ὁμολογήσουμε γιά νά μᾶς καθαρίσει. Γιατί, λοιπόν, νά ντρεπόμαστε; Τήν ὥρα τῆς Ἐξομολόγησης στό πρόσωπο τοῦ ἱερέα τόν Χριστό βλέπουμε. Ὅταν πηγαίνουμε στόν γιατρό ντρεπόμαστε νά τοῦ ποῦμε τά προβλήματα τῆς υἱείας μας; Ἡ Ἐξομολόγηση εἶναι τό ἱατρεῖο τῆς ψυχῆς μας. Στόν ἱερέα πού μᾶς ἐξομολογεῖ δείχνουμε τὴν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς μέ εἰλικρίνεια καί ἀπλότητα. Ἔτσι θά μπορέσει νά μᾶς δώσει τά κατάλληλα φάρμακα μέ τίς φωτισμένες συμβουλές του. Δέν περιμένει ὁ ἐξομολόγος ν' ἀκούσει ἀπό μᾶς κατορθώματα καί ἀρετές· τίς ἁμαρτίες μας περιμένει ν' ἀκούσει. Καί χαίρεται ὅταν διαπιστώνει ὅτι ἔχουμε μετανιώσει ἀληθινά.

β. Ἀναβολή: Ἄν ξεπεράσουμε τό ἐμπόδιο τῆς ντροπῆς, φέρνει ὁ πονηρός μπροστά μας δεύτερο ἐμπόδιο, τήν ἀναβολή. «Νά πᾶς νά ἐξομολογηθεῖς», μᾶς ψιθυρίζει, «ἀλλά ὄχι τώρα, τήν ἄλλη φορά ἢ ὅταν μεγαλώσεις». Μά μόνο ὅταν μεγαλώσω θά κάνω ἁμαρτίες; Στήν ἡλικία πού εἶμαι τώρα δέν ἁμαρτάνω; Νά περιμένω νά περάσουν τόσα χρόνια κουβαλώντας τίς ἁμαρτίες μου, ἐνῶ μπορῶ νά τίς ξεφορτωθῶ; Ἄν πέσω καί λασπωθῶ, δέν θά τρέξω ἀμέσως ν' ἀλλάξω ροῦχα καί νά πλυθῶ; Ἄν ἀρρωστήσω, θά ἀναβάλω τήν ἐπίσκεψή μου στόν γιατρό; Τήν Ἐξομολόγηση, πού καθαρίζει τήν ψυχή μου ἀπό τή λάσπη τῆς ἁμαρτίας καί τή θεραπεύει ἀπό κάθε κακία, γιατί νά τήν ἀναβάλω;

Μέ χαρά νά τρέχουμε, παιδιά, στήν Ἐξομολόγηση κάθε φορά πού μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία. Εἶναι τό Μυστήριο πού μᾶς χάρισε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, γιά ν' ἀκοῦμε γλυκειά τήν πατρική Του φωνή: «**Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου.**»

Κάθε ἐμπόδιο ξεπερνῶ,
τή ντροπή, τήν ἀναβολή.
Μόνο σάν ἐξομολογηθῶ
ἔχω καθαρή ψυχή.

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἑγχρωμες εἰκόνες.
2. Προετοιμασία γιά τήν Ἐξομολόγηση.
3. Κρυπτόλεξο.

Ὑποσημείωση: Στό τέλος τοῦ μαθήματος βοηθοῦμε τά παιδιά νά προετοιμαστοῦν γιά τή συμμετοχή τους στό μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης (βλ. ἐποπτικό ὑλικό).